

DE WARE ZIN VAN ONS ZIJN

Studie

VAN GENESIS tot en met OPENBARING

STUDIE 12

Verlost tot... wat?

Intro

Plaatsen we voor verder te gaan nog even twee inmiddels bekende teksten naast elkaar:

Efeze 1:4 *Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht.*

en

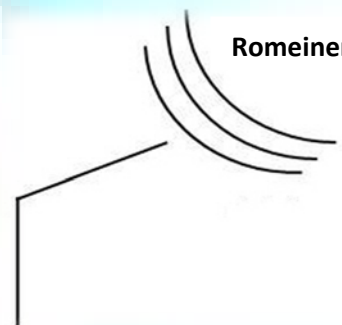
Romeinen 8:29 *Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons.*

Eigenlijk zou je vanuit de beide teksten geredeneerd, kunnen stellen, dat hier de zinvraag deels aan de orde komt én wordt beantwoord. De eerste aangehaalde tekst raakt het deel dat zich afvraagt: 'waar kom ik vandaan'. We zijn op dat deel van de zinvraag al uitgebreid ingegaan. De tweede aangehaalde tekst heeft duidelijk te maken met, wat we de vorige keer deels zagen, het oorspronkelijke waartoe - doel - van de schepping van de mens. Hier verwoord met 'bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons'. En dan raak je, wat in de vorige studie zagen, hetgeen Petrus omschrijft met de 'levende hoop' (**1 Petr. 1:3**) - het *waartoe* de in zonde gevallen mens *verlost* is/mag worden.

Hoewel je hier uitkomt bij de deelvraag 'waar ga ik naartoe' (het doel- rakende van de zinvraag), is hiermee dit deel van de zinvraag nog bij lange na niet volledig beantwoord. Neem alleen de rest waarover Petrus in **1 Petrus 1:3-5** spreekt en licht daaruit alleen eens het begrip 'erfenis'. Wat heeft hij in deze tekstwoorden allemaal op het oog? Wat duidelijk mag zijn is, dat de beide aangehaalde tekstwoorden - **Efeze 1:4** en **Romeinen 8:29** - feitelijk ineens sluiten. Wellicht voelt u hierbij tegelijk al aan dat de laatste deelvraag - 'waar ga ik naar toe' - qua antwoord praktisch pas reëel zal kunnen worden als invulling

Efeze 1:4

Romeinen 8:29

wordt gegeven aan de tweede deelvraag: 'wat doe ik hier'. Die vraag zou je kunnen omschrijven als het in het alledaagse leven invulling geven aan wat 'verlost zijn tot' vraagt en is te vangen onder de noemer: 'bouwen op het fundament', een zaak waarop we in de volgende studie zullen ingaan. Nu staan in het vervolg op de vorige studie stil bij de vraag 'verlost tot... wat?'.

De feitelijke situatie

De meeste christenen stellen zich tevreden met de wetenschap dat zij dankzij het kruisoffer behouden zijn voor tijd en eeuwigheid. Verder dan wat uitgedrukt wordt in Johannes 3:16 komen ze niet. Dus voor hen geldt: verlost PUNT. Intussen mag vanuit wat tot nu toe al aan de orde is gekomen duidelijk zijn geworden, dat het kruisoffer niet een op zich staand gegeven is, we heten als we bij het kruis gebogen hebben en ons leven hebben toevertrouwd aan Jezus Christus: verlost tot. Vanuit het kruis voert de weg na het aanvaarden van de verlossing niet als een rad om het kruis heen terug vanuit dankbaarheid naar het opnieuw beseffen zondaar te zijn - en dat bijvoorbeeld 52 zondagen lang, maar worden we opgeroepen als nieuw mens te leven op weg naar... het Koninkrijk, het Rijk van God. Het kruisoffer maakt de doorgang van Gods oorspronkelijke plan mogelijk in het algemeen met de schepping en met degene die het offer voor zich uit genade aanvaardde in het bijzonder. De Drie-enige God wil dat plan vanuit en door het kruisoffer aan en in ons realiseren. Het opent de mogelijkheid Hem gelijk te worden. Wie gebogen heeft of buigt bij het kruis en de Here Jezus toeliet of toelaat in zijn leven, mag de zekerheid hebben dat het fundament is gelegd waarop vervolgens gebouwd kan en moet worden met het oog op de toekomst, het uiteindelijke doel dat we kunnen omschrijven met wat Petrus noemt de erfenis, of Paulus omschrijft met Hem gelijk worden. De blik is dan omhoog gericht op het Rijk van Christus dat aanbreekt met zijn wederkomst (b.v. **1 Thess. 4:13** e.v.), het bruilofstfeest van het Lam (**2 Cor. 11:2** en in het verlengde daarvan **Openb. 19:6-10**), het Koningschap. Is dat de feitelijke situatie in mijn leven?

Van puinhoop naar paleis

Zou je daarmee niet het beste het voorgaande kunnen omschrijven? De zondeval veroorzaakte in het leven van de mens een puinhoop en God wil er dankzij en door het offer op Golgotha een paleis van maken en dat laatste in die zin, dat Hij ons in en met Christus wil laten delen in diens Rijk. Op Golgotha toont God zijn hart en bevestigt Hij zijn eeuwige voornemen van voor de grondlegging der wereld (**Ef. 1:5, 6**). Het kerstevangelie richt(te) het oog al op het Paleis, de troon (**Luc. 1:32,33**) en kijkt dus verder dan wat wij eenzijdig met kerst centraal stellen, dat Jezus voor ons gekomen is. Dat is Hij zeker, maar het gaat om het uiteindelijke doel: bestemd voor de troon - Hij en degene die door Hem is verlost. De engel Gabriël liet namens God zien dat Jezus en Christus bijeen horen. Hij verkondigde twee aspecten: verlossing en troon. Aspecten die niet van elkaar gescheiden kunnen worden. Is het toeval dat wanneer het kruisoffer aan de orde komt in Oude en Nieuwe Testament er duidelijk aandacht wordt gevraagd voor deze beide aspecten? Zie hoe in het overbekende **Jesaja 53** de beschrijving van het lijden en sterven (vers

1t/m10 gevolgd wordt door 'daarom' (**vers 12**, maar lees ook het daaraan voorafgaande slot van **vers 10** en **vers 11**). Hoe concreet stemt wat Paulus zegt in **Filippenzen 2** hiermee overeen: **vers 6t/m8** het lijden en sterven en **vers 9** vervolgd ook hier met 'daarom' - de troon. Kortom, God zag (en ziet!) vanuit het kruisoffer *het Koningschap van zijn Zoon vóór onze verlossing* zonder daarmee de verlossing uit het oog te verliezen. Hij legt het accent zoals wij het ook dienen te leggen. Als na de Pinksterdag de boodschap wordt uitgedragen, blijkt, zoals we nog zullen zien, het accent niet gelegd te worden op Jezus, Verlosser - verlossing, maar op Christus, de Koning - de troon (één van de vele voorbeelden uit het boek Handelingen voorbeeld: **Hand. 18:5**).

Profetisch perspectief

Ten aanzien van het Koningschap zijn in het Oude Testament diverse profetische heenwijzingen. Om een paar te noemen: **Genesis 49:10**, **2 Samuel 7:16** (let op de opmerkelijke relatie met dit tekstwoord in **Hand. 15:14 e.v.**), **Psalm 2:6**, **Jesaja 9:6** en **Micha 5:1**. Het Koningschap staat voor God primair - daar wilde Hij al van voor de grondlegging der wereld in de schepping van de mens naar toe. Daartoe is en wordt de mens verlost die boog en buigt op Golgotha. Was niet het steeds terugkerend thema in de boodschap van Jezus het Koninkrijk? Waartoe verlost? Tot het beërven van het Koninkrijk Gods (**Matt. 25:34**; zie in relatie hiertoe ook **Matt. 26:29** waar Jezus spreekt over de komende bruiloft) met alles wat dat inhoudt en dat is meer dan alleen het eeuwige leven ontvangen.

Het kruis is de toegang tot

Zoals uit de eerder aangehaalde tekstverzen uit **Jesaja 53** en **Filippenzen 2** al duidelijk werd, voor Jezus was de kruisdood (als brandoffer aan de Vader en zoenoffer voor de mens) de doorgang tot de troon - denk aan het 'daarom' in de genoemde verzen. Vanuit Pasen volgde Hemelvaart, het zitten van de Zoon in de troon van de Vader.

Jezus Christus heeft ons, maakt Petrus duidelijk, hierin een voorbeeld gegeven om na te volgen: ...Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden (**1 Petr. 2:21**). Wat Petrus hier verkondigt, ligt volledig in lijn met wat Jezus in de boodschap van het Koninkrijk verkondigde, namelijk: wil je leven, dan moet je sterven, sterven aan jezelf (**Joh. 12:24**). Meermalen heeft Hij op het kruisdragen gewezen en over het verliezen van jezelf gesproken (**Matt. 16:25**, **Joh. 12:25**, **Marc. 8:34,35** enz.). Dit spreken van Jezus raakt wat Paulus in **Romeinen 6:1 e.v.** beschrijft als: 'het meegekruisigd zijn', dat een proces inhoudt - een dagelijks sterven aan jezelf. De weg naar boven is in die zin gemarkeerd door het kruis. Hij bewandelen van die weg mag ook voor ons leiden tot het delen in Gods doel: de troon van Gods Zoon, deelhebben aan de Bruiloft van het Lam, de erfenis. Ook wij mogen dan een kroon ontvangen (**1 Cor. 9:24-27**, **2 Tim.4:7,8**, **1 Petr. 5:4**, **1 Thess. 2:19**, **Openb. 2:10**). Wie buigt bij het kruis en het kruisoffer als voor zich aanvaardt, mag zich dus uit genade allereerst **een kind** van God weten (**Joh. 1:12**). Maar daar houdt het dus allerminst mee op: Geliefden, nu zijn wij **kinderen** Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is (**1 Joh. 3:2**). Wat Johannes hier zegt, sluit aan bij wat Paulus zegt in **Romeinen 8:29** - het Hem gelijk worden/wezen. Dit Hem gelijk worden/wezen wordt in het Woord van God ook omschreven/uitgedrukt met: het zoon(dochter)schap (**2 Cor. 6:18**). Het houdt dus niet op bij 'kind zijn', er moet

een geestelijke groei, ontwikkeling plaatsvinden naar het zoonschap - een geestelijk volwassen worden is nodig. (Voor een uitgebreide studie over specifiek dit onderwerp zie de studie 'van kindschap naar zoonschap Gods' - <http://www.bijbels-perspectief.nl/page121.html>.) In relatie tot de noodzaak van het geestelijk volwassen worden, het 'groeien' van kind tot zoon, kan er gewezen worden op wat Paulus vermanend schrijft aan de gemeente van Corintheë (1 Cor. 1:2). Hij spreekt daar over een nog **onmondig** zijn (**vers 1**), een staat die door hem omschreven wordt met 'vleselijk', dé tegenpool van 'geestelijk'. Het is in deze goed om eens kennis te nemen van de woorden van Paulus in Galaten 4:1 e.v. Hier blijkt dat 'onmondig' een uitsluiting betekent van de erfenis. Nodig is een 'mondig worden', volwassen worden. God de Vader heeft ons in de Here Jezus Christus, dankzij diens offer op Golgotha zijn kind doen worden én tegelijk 'aangenomen' als zoon en dochter. Dat wil zeggen Hij verwacht dat wij van onmondig mondig zullen worden. Op dit mondig worden - de zonen (dochters) van God - wacht heel de schepping zuchtend (**Rom. 8:19**)!

Kijken we samenvattend naar wat de Bijbel zegt over de erfenis met betrekking tot Jezus (en dat als volgend op zijn kruisoffer) naar een tweetal tekstplaatsen: eerst **Mattheüs 21:38** en in het verlengde daarvan **Hebreeënen 1:2**. Het Koningschap (van o.a. het huis van David) werd en wordt zijn deel. En vanuit zijn volbrachte werk nu (als inhoud van **Ef. 4:10**) naar ons toe die hebben gebogen en gekozen voor de gekruisigde en het meegekruisigde zijn: **1 Petr. 1:3,4**, **Hebreeënen 6:17**, **Jacobus 2:5**. Naar ons toe geldt dat wil de erfenis de onze worden, wij mondig moeten worden. We moeten onze behoudenis, die dus meer is dan alleen het ontvangen van het eeuwige leven, bewerken (**Filip. 2:12**) en dat met vreze en beven.

Sluiten we voor nu af met de hier passende oproep van Paulus in **Filippenzen 2:5-7**. Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

De volgende keer gaan we verder in op het hoe die behoudenis te bewerken, tot mondigheid te komen en wel onder de titel 'Bouwen op het fundament'.

Voor vragen of reacties wordt verwezen naar de mogelijkheid tot contact zoals aangegeven op de site.